Biblioteca Centrală Regională

Anul 61
Seria II-a
Nr. 530

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Miercuri
19 februarie 1958
8 pagini
15 bani

Oră de lectură la căminul cultural din Deda, Regiunea Autonomă Maghiară, despre alegerile din trecut și de azi.

(Foto : NICU VASILE)

DIN NOU CANDIDAT

Gheorghe Pricop era micșor cînd, într-o zi, demult, tatăl său, Dumitru, a venit aprins acasă și a strigat :

— Muiere, săi și fă-mi bocceaua ! Repede ! Pune tot ce trebuie acolo, că vrea să mă împuște Armășescu. Plec să mă ascund pe Tarcău, pe la pîrîul Dumitrului...

Gheorghe s-a tulburat foarte și a început a plînge. Malcă-sa plînse și ea, blestemă cît blestemă și plecă apoi prin Bicaz să iscodească și să afle...

Dumitru Pricop lucra la pădure, pe domeniile regale din Crasna. Avea el o socoteală veche cu domeniile astea și cu alde Armășescu-Solomon, administratorii regelui. Așa li se spunea : Armășescu-Solomon, fiindcă ori unul, ori altul, tot un drac era. Oamenii ăștia îl omorîseră în bătăi pe Ilie Pricop, într-o „joi-mai", zi de plată, și Dumitru, feciorul lui Ilie, nu putea să uite nelegiuirea nici în somn. Acum, se întîmplase că pădurarii lui Armășescu-Solomon închiseseră vitele sătenilor în ocolul de lîngă Gribincea și plîngeau muierile și-și smulgeau părul din cap, de ți se rupea inima. Dumitru Pricop, om tare de virtute, nici una, nici două, a pus mîna pe țapină și a sărit la pădurari care, înspăimîntați, i-au lăsat pe oameni să-și ia vitele. Cînd a auzit Armășescu una ca asta, a prins a răcni la pădurari :

— Boaitelor ce sînteți ! De aia v-am dat eu arme ? Puneți mîna pe ăla și găuriți-i pielea.

O lună de zile a stat ascuns Dumitru Pricop pe Tarcău. A ajuns cel mai năpăstuit rob dintre robi. El și feciorii săi, Gheorghe, Mihai și Ion. Robi au crescut băieții, pînă într-o bună zi, cînd acvila regală a fost doborîtă de pe frontispiciul celei mai arătoase clădiri din Bicaz. O viață întreagă lucraseră cei trei feciori la stivuit metri-steri, și din metrii-steri cu care își roseseră ei palmele, fabricile făcuseră munți de hîrtie pentru cărțile de tot felul. Dar feciorii lui Pricop n-avuseseră nici cărți, nici timp de citit.

Acum puteau să umple golul. Au început să învețe cu o sete care-i chinuise ani de zile. Mihai și-a încheiat studiile secundare, urmînd cursurile fără frecvență ale unui liceu din Iași. A ajuns inspector la Banca de Stat din comuna sa natală. Om în vîrstă, de peste 30 de ani, se zbate să urce cu învățătura pînă la treapta cea mai de sus. Ion, după ce a dovedit însușiri deosebite ca activist sindical, a fost trimis să învețe în București. S-a pregătit cu osîrdie, a învățat limbi străine, și i s-a încredințat misiunea de diplomat, pe care o îndeplinește în îndepărtata Birmanie.

Gheorghe Pricop s-a simțit atras îndeosebi de rosturile obștei. Ca fecior mai vîrstnic decît frații săi, a simțit mai repede și mai adînc ce poate însemna pentru țăranul bicăjan o coastă reîmpădurită, un dispensar ca lumea, o sală încăpătoare pentru cursurile tehnice ale plantatorilor, un drum fără hîrtoape, o cerere rezolvată la timp. Fără să-l împingă nimeni de la spate, a pus umărul la buna desfășurare a treburilor gospodărești. Oamenii l-au ales deputat și, fostul rob, Gheorghe Pricop este astăzi secretarul sfatului popular al comunei de la Îmbrățișarea Bicazului cu Bistrița.

Pe vremea lui Armășescu-Solomon, bicăjanul părăsea primăria suduind și blestemînd. Lucrurile s-au schimbat. În sfatul popular, cererile oamenilor își găsesc o grabnică și dreaptă rezolvare. Tot ceea ce se face prin grija deputaților din sfatul popular, al cărui secretar este tovarășul Gheorghe Pricop, atrage mulțumirea și recunoștința obștei. De aceea, oamenii au hotărît să îl propună din nou candidat pe Gheorghe Pricop, în alegerile de la 2 martie.

N. Culcea

MARȚIȘOARE

Unei candidate a F.D.P.

Poate-ai dorit în viața ta de fată,
Cînd primăvara-mugurea pe ram
Vreun mărțișor lucrat în filigram
Cum n-avusese nimeni, niciodată.

Ai fi-nnodat în el frînturi de vis
Așa cum face fiece fecioară
Și mugurii mustind de primăvară
Atîtea taine noi ți-ar fi deschis.

În gînd, atunci, ai fi clădit palate
Și drumuri lungi și poduri ca-n povești
Și multele necazuri omenești
Tu le-ai șters cu-n singur gest pe toate.

Acum visezi ca și odinioară
Dar nu-nfiripă gîndul tău minuni
Ci stringi la poarta faptei oameni buni
Trudind să fie treaba mai ușoară.

Nu spui cu fală cîte se vor face
În anii care, luminoși, se scurg
Crezi însă în poporul demiurg
Și viața știi că ne-o clădim în pace.

De-aceea mîine, într-o zi cu soare
Cînd primăvara va zîmbi în prag,
Prin voturile ce-ți vom da cu drag
Tu vei primi un braț de mărțișoare.

Stelian Filip

Din carnetul ACTIVISTULUI CULTURAL

Insemnări din regiunea Pitești

La capătul drumului făcut de curînd pe meleagurile atît de pitorești ale regiunii Pitești, iată-mă reîntoarsă la obișnuitul meu loc de muncă cu carnetul de notițe bogat în însemnări.

Am notat aici aspecte despre grija manifestată de comitetele executive ale sfaturilor populare din regiunea Pitești pentru continua îmbogățire și înflorire a vieții cultural-artistice locale.

14 IANUARIE, PITEȘTI. — Mă aflu în biroul secretarului comitetului executiv al sfatului popular regional, răsfoind un plan de măsuri cu privire la munca culturală. Sînt prevăzute aci: organizarea de consfătuiri cu caracter regional în diverse domenii ale muncii cultural-artistice, acțiuni locale pentru stimularea diferitelor sectoare ale muncii culturale de masă, stimularea preocupărilor de afirmare, valorificare și dezvoltare a comorilor artei populare și a creațiilor locale originale, asigurarea unei intense activități de instruire multilaterală a cadrelor de activiști culturali etc.

16 IANUARIE, SLATINA. — Iată-mă în sala de ședințe a sfatului popular al raionului Slatina. Peste 60 de activiști culturali, sosiți din toate colțurile regiunii, participă la consfătuirea bibliotecarilor. Se dezbate, cu mult spirit critic, desfășurarea primei etape a concursului între bibliotecile de la sate. Sînt supuse discuțiilor referate privind intensificarea muncii cu cartea în sprijinul transformării socialiste a agriculturii. Lucrările consfătuirii au dat o înaltă prețuire activității unor biblioteci centrale raionale ca aceea din Rîmnicu Vîlcea și a bibliotecarilor sătești din comunele Borza, Roșioara și Budești din același raion. În timp ce lucrările consfătuirii continuă îmi amintesc, nu întîmplător, de vizita făcută cu o zi înainte la biblioteca sătească din comuna Ștefănești, raionul Pitești, unde am cunoscut realizările obținute în perioada concursului nu numai prin intermediul graficelor sau a foilor de angajament, ci prin contactul direct cu un mănunchi de cititori dintre cei 849. L-am întîlnit aici și pe Miluță Gubavu care a făcut ca pasiunea pentru cărți să cuprindă întreaga sa familie și oamenii de pe uliță. El este și responsabilul unui cerc de citit.

...ACEEAȘI ZI DUPĂ-AMIAZĂ. — Sala bibliotecii din comuna Coteana, raionul Slatina, se dovedește a fi mult prea mică pentru a găzdui pe toți participanții la consfătuirea raională. Sosiți o dată cu umbrele înserării, în freamătul acestei mici așezări țărănești gătită în haină de sărbătoare, cei peste 60 de activiști culturali din regiune, animatori ai muncii de propagare a cărții în mase, continuă aici, într-un cadru cu totul original, pe ulițe, în ogrăzile și casele oamenilor, în căminul cultural, consfătuirea începută cu cîteva ceasuri înainte în sala sfatului popular raional. Din discuțiile prietenești pe care le poartă acum cu cititorii bibliotecii din comuna Coteana asupra diferitelor forme de răspîndire a cuvîntului scris cît și din părerile critice ale acestora, participanții la consfătuire își lărgesc evident orizontul de cunoștințe, își îmbogățesc bagajul pe experiență practică.

29 IANUARIE, „BALUL CĂRȚII" DIN COMUNA ULIEȘTI. — Joi seara... De obicei balurile se organizează sîmbătă sau duminică seara. De data aceasta e vorba însă de un bal cu totul deosebit. Intrarea la căminul cultural e străjuită de doi tineri chipeși ce țin în mînă două căciuli mițoase în care se zărește un vraf de bilețele. Fiecare fată ori băiat care trece pragul căminului scoate din fundul căciulii un bilet. De îndată ce a pătruns în sala de bal tînărul desface biletul pe care-l citește cu emoție. De ce s-a îmbujorat oare această codană cînd a deslușit scris pe bilet titlul romanului „Baltagul"? Foarte firesc! Pentru că trebuie să caute în forfota balului partenerul de dans care nu putea fi altul decît posesorul unui bilețel asemănător pe care scria însă numele autorului: „Mihail Sadoveanu".

Dar petrecerile și surprizele obișnuite la acest original „bal al cărții", continuă pe întreaga desfășurare a balului. În aplicarea acestei noi metode de propagare a cărții în mase, ca și a altora asemănătoare, aflu că a avut un rol hotărîtor însăși inițiativa comitetului executiv regional, care purtase cu puțin timp în urmă discuții pe această temă cu o delegație de activiști culturali din R. D. Germană.

30 IANUARIE, PITEȘTI. — Sînt din nou în biroul tovarășului secretar al sfatului popular regional, N. Mihăilescu. Revăd încă o dată paginile planului de măsuri privind intensificarea muncii cultural-educative de masă. Ele capătă acum pentru mine o valoare sporită deoarece le-am văzut rodind din plin pe meleagurile regiunii Pitești.

Maria Lică

Intr-un sătuc de pe Mureș...

Intr-o dimineață însorită de ianuarie am pornit-o de la Luduș spre Ațintiș, un mic sat ardelean așezat pe malul Mureșului. Aici am găsit o bogată viață culturală. Preocupările ațintișenilor sînt multiple. În sătucul acesta sînt acum țărani care au citit cărți de Tolstoi, Hugo, ca să nu mai vorbim de Sadoveanu sau Zaharia Stancu. De la biblioteca căminului cultural s-au citit în ultimul timp 190 de cărți agrotehnice și 110 cărți de literatură.

Colectivistul Vasile Nistor, care este directorul căminului cultural, și-a făcut un colectiv puternic de muncă din cei șapte profesori și învățători. Fiecare învățător sau profesor răspunde de o formă a activității culturale. Cancelaria școlii oglindește de fapt lucrul acesta: alături de grafice școlare, orarii etc. există afișată planificarea minuțioasă a tuturor formelor de activitate culturală. Așa se face că, deși secția raională de învățămînt și cultură nu a mai orientat în acest trimestru propaganda prin conferințe, motiv pentru multe cămine culturale de a nu-și stabili titlurile conferințelor ce se vor ține, aci, la Ațintiș, conferințele agricole, politice, științifice sînt repartizate pe oameni și zile.

La căminul cultural funcționează un bun cerc agrotehnic. Conducerea căminului, și îndeosebi învățătorul Emanoil Țurcașu, au socotit că este necesar să înarmeze pe țăranii muncitori cu cunoașterea științifică a lucrării pămîntului. Tovarășul Țurcașu a venit în comună de curînd din Topoloveni, regiunea Pitești, cu o bogată experiență în muncă. După ce a așteptat mult timp directivele raionului Luduș, care întîrziau să vină, a trecut la muncă: s-au înscris 30 de țărani și s-a alcătuit un plan de învățămînt calendaristic. Seriozitatea cu care responsabilul cercului, colectivul de lectori (format din încă trei cadre didactice) își pregătesc și expun lecțiile a asigurat participarea și a altor țărani. Astfel s-au audiat și dezbătut subiecte despre apicultură, cultura viței de vie și a pomilor fructiferi, despre creșterea viermilor de mătase, despre îngrijirea animalelor pe timpul iernii, despre păstrarea recoltelor în bune condițiuni pe perioada de iarnă, cultivarea cerealelor, selecționarea semințelor, despre îngrășăminte. Legîndu-l de preocupările cursanților, cercul a dezbătut și statutul model al întovărășirilor agricole și al gospodăriilor agricole colective. Folosirea materialului intuitiv, pus la dispoziție de către școală, și exemplificarea tuturor problemelor cu date locale asigură urmărirea cu interes a lecțiilor și discuții vii.

Dar pe lîngă studiu, ațintișenilor le plac cîntecul, jocul, poezia, le plac serbările. Colectivul de muncă al căminului cultural a ținut seamă de toate acestea. Directorul școlii elementare de 7 ani a organizat un cor pe patru voci, iar cele două colective de teatru pregătesc piesele „Răfuiala" și „Cu oistea-n gard".

Școala și căminul cultural din Ațintiș își înțeleg menirea. Colectivul de aci este entuziast, conștiincios, perseverent, oferind un bun exemplu de activitate.

E. Vicica

IOSIF ISER — Tăietoare (pictură)

Povestea tractoristei

Pînă la începerea lucrărilor conferinței femeilor din comuna Costești mai erau cîteva ore. Cu toate acestea, sala de festivități devenise neîncăpătoare. Veniseră aici delegatele femeilor din cele patru sate ale comunei, pentru a-și alege în comitetul comunal al femeilor pe cele mai harnice și destoinice țărănci muncitoare, colectiviste, intelectuale, muncitoare etc. Mă apropiai de un grup de femei care discutau aprins într-un colț al sălii. Printre ele se afla și țăranca muncitoare Paulina Antonescu, președinta comitetului sătesc Costești, Gherghina Panțoiu, funcționară la sfatul popular comunal, Bădescu Elena și tractorista Filofteia Pribeagu. Tractorista le spunea: „Ce-ar fi, fetelor, dacă am vorbi cu deputații să propună în sesiune înființarea unei băi comunale?".

— Așa-i, Filofteio, ai dreptate, răspunse Paulina Antonescu. N-ar strica o baie comunală. Dar și fîntînile sînt cam rare în comuna noastră. Așa că ar trebui să se facă și o fîntînă, două. Las' să alegem noi astăzi comitetul de femei și pe urmă om vedea. Cîte nu s-au făcut în comuna noastră prin munca voluntară a femeilor.

Și aveau dreptate. Cîte nu se pot face într-o comună, atunci cînd comitetele femeilor, pe sate și comune, țin legătura cu deputații și comitetele executive ale sfaturilor populare. In timpul lucrărilor conferinței, delegatele femeilor au vorbit, de asemenea, despre realizările pe tărîm obștesc, social și cultural.

În ziua aceea am aflat povestea Filofteiei Pribeagu, aleasă delegată la conferința raională a femeilor din Costești.

...Era prin toamna anului '41. Filofteia lui bădia Gheorghe Pribeagu din Mălureni, comună așezată pe plaiurile argeșene, număra pe atunci șapte anișori. Cu chiu cu vai, bădia Gheorghe a lăsat-o să învețe patru clase primare. După aceea, Filofteia a rămas acasă să gătească mîncare pentru cei mai mari, care mergeau la munca cîmpului.

Anii s-au scurs unul după altul. Copiii cei mari ai lui bădia Gheorghe s-au rostuit toți pe la casele lor. Filofteia a rămas tot acasă. Implinise 17 ani. Intr-una din zilele de toamnă ale lui '52, Filofteia a plecat la tîrgul din Curtea de Argeș, după tîrguieli. Pe o mirișe a văzut arînd cîteva tractoare. Mare i-a fost mirarea. La volanul unuia dintre ele era o fată, de sub bonota căreia atîrnau pe spate două coșițe galbene. Filofteia a făcut un semn fetei tractoriste și i-a vorbit. Seara, cînd s-a întors de la tîrguit, s-a certat iar cu bădia Gheorghe, care n-a vrut nici în ruptul capului s-o lase la școala de tractoriști.

A doua zi, însă, Filofteia s-a hotărît. Și-a luat ceva rufe de schimb, merinde de drum și banii pe care îi avea strînși de cu vară și a plecat de-acasă la școala de tractoriști din Urziceni. Aici a învățat un an de zile. După școală a fost repartizată la S.M.T.-ul din Costești. I s-a dat în primire un tractor KD—35. In primul an i-a fost tare greu. Cu toată strădania nu reușea să-și îndeplinească norma. Nopți întregi nu dormea. Se frămînta, își răsfoia notițele luate în timpul cursului. Filofteia Pribeagu din Mălureni nu s-a dat bătută. În primăvara lui '54 a lucrat cu tractorul la întovărășirea agricolă din comuna Ulmeni, satul Malul. Oamenii de aici au rămas mulțumiți de calitatea lucrărilor, iar conducerea S.M.T.-ului a felicitat-o pentru îndeplinirea și depășirea planului la arăturile de primăvară cît și la economiile făcute la carburanți și lubrifianți. Filofteia Pribeagu a ieșit prima pe brigadă. In acel an a fost distinsă cu „Medalia Muncii" pentru merite deosebite în muncă.

De atunci, a fost mereu fruntașa brigăzii din care a făcut parte. In anul '56 a fost decorată cu „Ordinul Muncii clasa III-a". Bădia Gheorghe Pribeagu nu mai era supărat pe Filofteia. Se mîndrea cu fata lui, tractoristă fruntașă la S.M.T. Costești.

Acum, pe timpul iernii, Filofteia a ieșit prima pe brigadă și pe S.M.T. la reparatul tractoarelor și uneltelor agricole pe care le are în primire. Totodată, și-a ajutat și colegii din S.M.T. la terminarea reparațiilor și pregătirea tractoarelor pentru campania însămînțărilor de primăvară.

In timpul liber, Filofteia Pribeagu a învățat și la o școală de conducători auto, prin A.V.S.A.P. In curînd, își va primi carnetul de șofer. Visul ei din copilărie va fi îndeplinit. Dar cîte bucurii n-a avut Filofteia Pribeagu de cînd lucrează la S.M.T. Costești?! Muncitorii de aici o prețuiesc mult pentru munca ei. Intr-una din zilele anului '57, Filofteia Pribeagu a fost primită în rîndurile membrilor de partid. Mai mult ca oricînd, atunci, Filofteia a simțit ajutorul partidului, al membrilor de partid din S.M.T. Parcă îi aude și acum pe comuniști sfătuind-o: „Să înveți mult, tovarășă Pribeagu. Ești tînără și în față ai tot viitorul Să muncești bine și să ajuți și pe alții să ajungă fruntași ca tine". Acestea-s cuvinte care nu se pot uita niciodată...

Maria Stancu

Un mijloc important de sporire a recoltei:

Ingrășămintele bacteriene

An de an, țăranii muncitori își însușesc tot mai multe cunoștințe agrotehnice. O dată cu aceasta crește interesul pentru folosirea lor în practică. Anul trecut, numeroase gospodării colective și întovărășiri agricole au dobîndit însemnate sporuri de recoltă folosind îngrășăminte bacteriene, îngrășăminte care pînă nu de mult erau aproape necunoscute în lumea satelor. Gospodăria agricolă colectivă „9 Mai" din Corbeanca, regiunea București, bunăoară, aplicînd la cultura sfeclei de zahăr îngrășămîntul bacterian „Azotobacterin", a obținut un spor de 5.748 kg. sfeclă la hectar. Aceeași gospodărie, folosind îngrășămîntul „Fosforobacterin" la cultura porumbului, a obținut cu 523 kg. mai mult la hectar. Sporuri asemănătoare au obținut G.A.S. Chirnogi, întovărășirea agricolă „Al II-lea Congres al P.M.R." din comuna Fierbinți, și exemple se mai pot da încă multe. Rezultate frumoase au fost obținute cu puțină cheltuială bănească.

Îngrășămintele bacteriene sînt formate din culturi de bacterii. (Bacteriile sînt niște ființe mici care nu se văd cu ochiul liber, ci numai cu microscopul). Aceste ființe mici se hrănesc cu substanțele pe care le găsesc în pămînt. Ele acționează asupra plantelor în mai multe moduri. Unele, cum sînt cele conținute în „Fosforobacterin" și „Silicobacterin", descompun substanțele ce nu pot fi folosite de plante și pun în libertate substanțe mai simple (fosfor și potasiu) care sînt folosite de plante pentru hrănire. Altele, cum sînt cele conținute de „Azotobacterin" și „Nitragin" fixează azotul liber din aer, punîndu-l astfel la dispoziția plantelor.

În felul acesta este ușurată hrănirea plantelor și ca urmare sporește producția la hectar.

Să luăm, bunăoară, îngrășămîntul „Fosforobacterin". În țara noastră a fost preparat pentru prima dată în anul 1956. El poate fi folosit la toate plantele de cultură. E deajuns să spunem că în Uniunea Sovietică, datorită acestui îngrășămînt s-au obținut sporuri de recoltă la pătlăgele roșii (peste 5.000 kg. la hectar), la grîul de primăvară (peste 700 kg.), la porumb (aproape 500 kg.), iar la cartofi peste 3.000 kg. la hectar. „Fosforobacterinul" combinat cu „Azotobacterinul" a dat un spor de producție de pătlăgele roșii de peste 7.800 kg. la hectar.

Pentru tratarea (bacterizarea) semințelor cu „Fosforobacterin" sînt deajuns două pungi de îngrășămînt la hectar, iar pentru tratarea tuberculelor de cartofi, răsadurilor, puieților etc., patru pungi. Fiecare pungă conține 150 gr. de îngrășămînt. Aceasta înseamnă că, aplicînd 300 gr. de îngrășămînt la un hectar de porumb, se obține un spor de recoltă de cca. 200—400 kg., costul îngrășămîntului fiind de numai 10 lei.

Un alt îngrășămînt bacterian, deosebit de prețios, este „Azotobacterinul", folosit pentru sporirea rezervelor de azot din sol, în scopul îmbunătățirii condițiilor de hrănire a plantelor și măririi recoltelor. Aplicat la culturile de plante din cîmpul de experiență s-au obținut sporuri de producție la porumb de 420 kg. la hectar, la cînepă de fuior sporul de tulpină a fost de 1.381 kg., iar la pătlăgele roșii sporul a atins 4.000 kg. la hectar. Firește „Azotobacterinul", ca și celelalte îngrășăminte bacteriene ajută și nu exclude îngrășămintele organice sau minerale.

Îngrășămintele bacteriene sînt puse în vînzare însoțite de instrucțiuni de folosire pe înțelesul tuturor, instrucțiuni care, firește, trebuie respectate pentru asigurarea rezultatului.

★

La Centrul Experimental de Îngrășăminte Bacteriene, am aflat și alte noutăți privind munca harnicului colectiv de ingineri, cercetători și lucrători care produc aceste îngrășăminte.

— Pentru anul 1958 — ne-a arătat șeful producției, inginerul Negrilă Dumitru, producția de îngrășăminte va crește cu 20 la sută față de anul trecut și va fi mai mare de 3,5 ori decît producția realizată în anul 1954 cînd a luat ființă centrul. În prezent se produc sortimente de „Nitragin", „Azotobacterin" și „Fosforobacterin". Pentru campania agricolă din acest an se va da agriculturii pentru prima oară îngrășămîntul „Silicobacterinul" care experimentat s-a dovedit a fi un îngrășămînt deosebit de prețios la toate felurile de culturi. În fază experimentală, se găsește acum îngrășămîntul complex „A.M.B." și care va fi produs pe scară mai mare, în anul acesta. Tot în acest an, în trimestrul II, se va da în producție un nou preparat biologic numit „Lactobacterin", pentru tratarea furajelor însilozate. Acest produs contribuie la îmbunătățirea calității furajelor.

Prin activitatea sa, colectivul de la Centrul Experimental de Îngrășăminte Bacteriene din Băneasa-București, ca și alte colective de cercetători în domeniul științei din țara noastră, contribuie la sporirea producției agricole, la îndeplinirea cu succes a sarcinilor puse de partidul nostru în vederea ridicării agriculturii noastre pe o treaptă superioară.

Clement Munteanu

Un harnic colectiv lucrează la repartizarea culturilor selecționate de „Fosforobacterin" în baloanele de fabricație.

DE PRIN SATE ADUNATE

Familia țărăncii întovărășite Ana Iliescu din Ceptura de Jos, regiunea Ploești, s-a strins în fața aparatului de televiziune de curînd cumpărat. În sat, alți 6 țărani muncitori și-au instalat aparate de televiziune.

LA COLȚUL ROȘU al colectivei

Cu opt ani în urmă, 100 de țărani muncitori din Valea Mare, comună așezată pe malul rîului Doamnei, și-au unit pămîntul în marea tarla a gospodăriei agricole colective.

— În colectiva noastră — spunea președintele Anton Nică — sînt oameni harnici, pricepuți, hotărîți. Vezi dumneata clădirea asta mare? Aici a fost amenajat un colț roșu de toată mîndrețea. Și asta numai după cîteva luni de la inaugurarea colectivei.

Am intrat într-o sală pe care colectiviștii o numesc sală de studiu. Într-un loc al sălii, unde este amenajat colțul agrozootehnic, cîțiva colectiviști urmăreau niște planșe care înfățișau diferite sisteme de asolamente în gospodăriile agricole colective. De la ei am aflat că pentru viitoarea lecție de la cercul agrozootehnic, inginera agronom Gheorghița Bolduma a programat o ieșire la cîmp. Acolo le va explica practic colectiviștilor cum se fac asolamentele

Am admirat mult felul cum colectivul de conducere al colțului roșu știe să facă cunoscute colectiviștilor frumusețile patriei noastre și trecutul de luptă al maselor populare pentru o viață mai bună. În acest scop profesori de istorie și geografie de la școala din sat sau din Pitești, le vorbesc colectiviștilor, pe bază de materiale ilustrative (cărți, tablouri, hărți), despre bogățiile și frumusețile patriei. De asemenea, aici s-a organizat un curs de studiere a istoriei P.M.R., la care participă peste 20 de colectiviști.

Am vizitat apoi biblioteca. Tovarășa Ioana Vasilescu se străduia să aranjeze în rafturi cele peste 600 de cărți. Pentru anul viitor în bugetul gospodăriei este prevăzut ca numărul volumelor de cărți să crească cu încă 600. De curînd a avut loc aici o seară de întrebări și răspunsuri asupra romanului „Răscoala" de Liviu Rebreanu. (Scriitorul a trăit în mijlocul valemărenilor timp de 15 ani de zile). În planul de muncă al colțului roșu mai sînt prevăzute și alte asemenea seri.

În timp ce răsfoim fișele cititorilor, din sala de festivități străbăteau pînă la noi melodia și versurile unui cîntec cunoscut: „Dau votul meu din toată inima". Corul colțului roșu al colectiviștilor, compus din 40 de persoane, își începuse repetiția la programul de cîntece închinate alegerilor de deputați în sfaturile populare de la 2 martie. Pe ușă apăru un om între două vîrste. Era responsabilul colțului roșu, învățătorul Gheorghe Popescu

Printre coriști am aflat și pe tovarășii Alexandru Tabacu, Aneta I. Nică și Ana Danciu, care sînt buni soliști și în același timp fruntași în muncă la gospodărie. Cuvinte de laudă merită și brigada artistică de agitație a colectiviștilor valemăreni, care în deplasările făcute în comunele Davidești și Oarja, prin programele prezentate, au răspîndit pînă departe suflul nou de viață al muncii în colectiv. Cînd coborau de pe scenă, erau întrebați de țăranii muncitori despre cît se cîștigă la ziua-muncă, cum reușesc ei să fie în același timp și artiști și colectiviști etc. Apoi, țăranii muncitori din aceste comune veneau la colectiva din Valea Mare și-i vizitau pe colectiviști. Pe bună dreptate, cei din Davidești spun astăzi că hotărîrea lor de a înființa o gospodărie agricolă colectivă se datorește în mare parte agitatorilor din brigada artistică de agitație a colectiviștilor valemăreni.

Exemplul colectiviștilor valemăreni, în ce privește organizarea colțului roșu, a fost urmat și de gospodăriile agricole colective din comunele Ștefănești și Oarja.

Cîțiva dintre artiștii amatori din Valea Mare sînt deputați în sfatul popular și acum au fost propuși candidați pentru a doua și a treia oară.

Astfel, Aneta Nică, este deputată raională și acum a fost propusă din nou candidată. Pînă mai acum cîțiva ani nici nu știa carte, dar a avut ambiție și a învățat. Ca deputată s-a zbătut mult pentru electrificarea și radioficarea comunei.

De asemenea, colectivistul Ion Petrică face parte din echipa de teatru a colțului roșu. El este totodată un bun solist în echipa de cor și responsabil al gazetei de perete. Cînd a fost propus candidat pentru circumscripția comunală nr. 7, a făgăduit că va mobiliza oamenii din sat ca prin contribuția în muncă să îndiguiască malul rîului Doamnei, care s-a deplasat, și să construiască podul...

Aceștia sînt numai o parte dintre colectiviștii din Valea Mare care știu să îmbine cu pricepere cîntul, gluma și jocul cu gospodărirea treburilor colectivei și ale satului lor.

Venirea primăverii este așteptată și la laboratorul de controlul semințelor din Arad.
ÎN FOTOGRAFIE: Analizatoarele Cornelia Simion și Liliana Marin, controlează puterea de germinație a unei probe din grîul ce urmează să fie semănat în primăvară.

Un fiu al satului

La Ologeni, în clipe de răgaz, oamenii povestesc despre multe. Sumedenie de fapte noi și vechi se cern prin sita discuțiilor, întîmplările înșirîndu-se una după alta, ca verigele unui lanț, printre care ai să auzi întotdeauna și povestea familiei Grigore.

Savu Grigore, ajuns în pragul bătrîneții, n-avea decît un pogon de pămînt. Ca să poată trăi, se angajase frînar la C.F.R. Cîștigul era mic, nu s-ajungea, dar ceferistul mai rupea din el, numai să-și poată da copiii la meserie. Avea mulți, șapte la număr, și știa că dacă nu le va face un rost, se vor descurca tare greu.

Așa l-a trimis din sat pe Marin, apoi pe Ion, pe Alexandru I, pe Alexandru II, pe Neculai. Viața pe la patroni fiind tare amară, feciorii au început să fie roși de boli grele. Mai rezistent, Marin a izbutit să termine ucenicia și să devină lucrător. Ion însă, apoi Alexandru I și Alexandru II s-au îmbolnăvit de piept și au murit. Trei băieți, cît trei brazi, mîndri și cuminți au îngrășat țărîna cimitirelor.

Tatăl credea că o să înnebunească de durere. Nu mai putea munci, poftа de viață îi pierise și în jurul lui parcă se instăpînise o noapte fără sfîrșit. Dar iată că Nicolae, cel de al cincilea născut, care fusese dat să învețe croitorie, răzbi prin anii grei ai războiului. La fabrica A.P.A.C.A. din București, unde lucrează ca muncitor, înțelege de ce tatăl său are numai un pogon de pămînt și de ce i-au murit frații. El se înscrie în U.T.M. și pornește să lupte pentru viața cea nouă. Din armată, unde dă dovadă de aceeași hotărîre, este trimis la școala de ofițeri și, mai apoi, e repartizat ca locțiitor politic la raionul de miliție Ploești, în raza căruia se află și comuna sa natală, Ologeni.

Tatăl e mulțumit. Iar fiul, la rîndul său, caută să-i mărească bucuria. Venind tot mai des prin sat, el începe să se intereseze de cerințele locuitorilor. Auzind că și la serviciu are o comportare dintre cele mai bune, locuitorii se hotărăsc să-i arate prețuirea și încrederea lor. La 11 martie 1956, ei îl aleg în circumscripția lor electorală, ca deputat în sfatul popular raional.

Ofițerul de miliție Grigore Nicolae începe să se ocupe acum și mai mult de consătenii săi. Ologenii nu stăteau prea bine cu construcțiile și de aceea, într-o adunare obștească, deputatul a pus problema construirii unui cămin cultural și a unei săli de clasă la școală. Nae Stan Micu, Ștefan Dragomir, Petre Nicolae și alți săteni, care au luat cuvîntul în adunare, și-au exprimat părerea că trebuie început cu căminul cultural.

În aceeași zi, s-a format un comitet de inițiativă și s-a început lucrul. Dar, o dată cu aceasta, munca deputatului nu s-a terminat. El s-a zbătut pentru a căpăta mai repede repartițiile de materiale, i-a însoțit pe alegătorii săi la fabrica de țiglă și cărămidă, i-a ajutat să capete mijloace de transport. Tot la cererea lui, sfatul popular raional a repartizat pentru căminul cultural din Ologeni 10.000 de lei, care alături de cei 56.000 realizați prin autoimpunere, au folosit la acoperirea întregului deviz.

Acum, ridicate pînă la căpriori, zidurile căminului sînt gata. În primăvara anului acestuia, urmează să se pună acoperișul și în vară clădirea va fi dată în folosință, după care se va începe construcția sălii de clasă pentru ciclul II.

Dar nu numai în ceea ce privește construcțiile și-a ajutat ofițerul Grigore consătenii. Aproape că nu există cetățean din comună pe care să nu-l fi sprijinit, dacă nu altfel, barem cu un sfat. Tocmai de aceea locuitorii din Ologeni l-au propus pentru a doua oară candidat în circumscripția lor electorală.

Gh. Apostu
S. Sîrbu

Colectivista Aișe Abibula din satul Viișoara, regiunea Constanța, este candidata circumscripției electorale regionale nr. 67.

IN FOTOGRAFIE: **Aișe Abibula la întîlnirea cu alegătorii din comuna Cobadin, cu prilejul căreia s-a discutat despre ridicarea producției la hectar, întărirea gospodăriilor agricole colective din partea locului, precum și despre alte probleme de interes obștesc.**

Ca deputat în sfatul popular raional Ploești, ofițerul de miliție Grigore Nicolae participă activ la buna gospodărire a comunei sale natale, Ologeni. De aceea, sătenii l-au propus din nou candidat în alegerile pentru sfaturile populare.

În fotografie: Tovarășul Grigore Nicolae însoțit de cîțiva locuitori ai comunei Ologeni pe șantierul construcției căminului cultural ridicat cu sprijinul nemijlocit al candidatului lor.

BU

Foale mică de hîrtie,
Albă foale și curată
Dat mi-a fost din cătănie
Să te cînt de astă dată.
Poate-n zorii auriți
Eu voi fi de sentinelă
Cînd tovarășii grăbiți
Coborî-vor de pe schelă
Ca să fie-acolo-n zori
Cei dintîi alegători.
Nici eu n-o s-aștept să fiu
Printre ultimii de tot.
Voi veni cu pasul viu...
Ca pe-un steag am să te
Buletinul meu de vot!
Și în fața urnei mici
Te-om vedea în depărtare,

Primăvara speranțel

(Moment de la o consfătuire)

Șfîșiase vîntu-a zăpezilor hermină,
Soarele-amăgea în larguri babe Do
Și ca un rachiu, puternica lumină
Te-ameța-mpăienjenindu-ți ochii.

Bucuria albei învieri de-afară
Printre oameni parcă, val, se năpus
De se revărsau ca ploi de primăva
Vorbele în care încolțeau mari vis

C-un surîs senin, ca o încredințar
Candidatul le vedea crescînd pe to
Și întrezărea o toamnă, mîndră fa
Aplecîndu-și creanga doldora de r

Nicolae Stoi

Un om de nădejde

La vreo 15 kilometri de Huși, șoseaua Iașului lasă în dreapta ei comuna Duda, iar la stînga, la vale așezările Avereștilor. Două comune aruncate parcă printre dealuri și aproape neștiute de nimeni.

Acum trei ani cînd a venit pe aceste meleaguri ca director al gospodăriei agricole de stat din Averești, inginerul Victor Cauteș avea o sarcină grea. N-a fost lucru ușor să gospodărească peste 2000 de hectare, mai ales să ia în primire o gospodărie slabă.

Inginerul Victor Cauteș a pornit la organizarea temeinică a gospodăriei. A cerut și ajutorul muncitorilor. „Fără voi nu pot face nimic", — le-a spus el. În anii următori, a aplicat toate măsurile agrotehnice: mecanizare, sămînță de soi, încît producția a început să crească, obținîndu-se totodată și un preț de cost mai scăzut decît cel planificat. Din economii s-au construit la G.A.S. Averești uzină electrică și o remiză pentru mașini agricole, în valoare de peste 400.000 lei. Acum, gospodăria de stat Averești este una din cele mai bine organizate din regiune.

Prietenia cu sătenii din Duda a început de la o cerere, într-o dimineață din toamna anului 1956. O delegație a țăranilor întovărășiți din Duda venise la gospodărie să ceară tractoare pentru a-și ara pămînturile. Ei urmăriseră munca directorului și-i ceruseră ajutorul, convinși că e bun gospodar. La plecare, întovărășiții l-au poftit la ei în sat. Și de atunci inginerul Cauteș își făcea deseori de lucru pe la Duda. Îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii. Uneori ei îi cereau sfaturi: cum să are, cum să semene ca să obțină recolte mai mari. Nu o dată, el le spunea că singura cale spre bunăstare este gospodăria colectivă. Le povestea despre părinții lui, membri în gospodăria colectivă din Ripiceni, raionul Trușești.

Cuvintele inginerului prindeau rădăcini în inimile oamenilor. Îl știau om serios, care nu vorbește fără temei.

S-au codit cît s-au codit și apoi au făcut cerere să înființeze și în Duda o gospodărie colectivă. Primii au fost țăranii muncitori Bîrcă Ion, Moise Eugen și Ciocîrță Ion. Și după ei au mai venit alți 36 de inși.

La sărbătoarea înființării gospodăriei cel dintîi au fost poftiți muncitorii și tehnicienii gospodăriei de stat din Averești, în frunte cu inginerul Cauteș. Potrivit dorinței noilor colectiviști, gospodăria de stat din Averești a fost naș tinerei colective Duda. Așa s-a înt prin legături de ru denie, o strînsă prietenie.

Cînd povestește despre viața lui inginerul Victor Cauteș amintește de obicei despre două momente însemnate: cînd și-a luat diploma de inginer și cînd a fost primit candida de partid. De curînd, un al treilea mare eveniment s-a petrecut în viața lui Țăranii muncitori din Duda l-au propus candidat pentru alegerile de deputat în sfatul popular raional.

...În ziua aceea, la școala din Duda, se adunase tot satul. Vorbele celor înscriș la cuvînt ca să susțină propunerea sa să vorbească despre nevoile satului, a rătau încredere în candidatul lor.

— Să-l propunem pe tovarășul Cauteș spunea țăranul muncitor Bîrcă Ion. — Un bun gospodar la el acasă știe s dea un sfat bun și pentru gospodări altuia. Și apoi e inginer și o să n învețe cum să muncim ca să smulgem pămîntului mai multe roade. O să n poată reprezenta mai cu folos la sfa tul popular raional.

Inginerul Cauteș, care cunoaș bine comuna și nevoile ei, s-a anga jat să ajute la procurarea materiale lor necesare pentru construirea unei no clădiri pentru sfatul popular și a une școli. De asemenea, a promis să ajute l construirea unui pod peste rîpa ce des parte satul în două.

Candidat și alegători au sfătuit pîn tîrziu despre treburile și nevoile satulu au făcut împreună planuri care în viito vor deveni fapte. Seara, la despărțire fiecare om din sat a plecat acasă mu țumit. Propuseseră ca reprezentant al lo un prieten și un om de nădejde.

Ing. Maria Preda

TIN DE VOT

eputat, cum te ridici
a obștească adunare.
a, mergînd înspre tribună,
ei sui cum sui pe schelă,
oi te vom simți-mpreună
atriei de sentinelă.
n cuvintele adînci
e vom auzi și noi;
om iubi mai mult, atunci,
rumusețea astei foi.
uletin de vot! Te țiu
lindru-n palmele-ncercate,
entru că mi-ești dat — o
știu! —
u pe-o ploscă de rachiu,
u cu doi jadarmi la spate.
u mi te-a trimis cutare
Singeros boier — ci mie,
Clasa noastră muncitoare
Azi mi te-a trimis solie.
Bine știu: pe-acest pămînt
Mulți voinici a fost să cadă
Ca să pot acum să-ți cînt
Foaia albă de zăpadă.
Buletin de vot! Prin tine
Noi votăm urmașii lor.
Către zile mai senine
El ne-or fi conducători.
Știu: printr-înșii mai departe
Vom răzbi în lupte grele.
Tu sentința ești, de moarte,
Dușmanilor țării mele!

Ion Brad

VOTUL NOSTRU

trop din trupul dragei noastre țări,
ei soare poartă o scînteie
vremii proaspete chemări
reschimba ca mîine-n curcubee.
nădejdea sfîntă-a ta și a mea
ea care duce spre mai bine —
a lui e noua vieții stea
ăpărări de-azururi și rubine.
n fir ce leagă nevăzut
g torent de inimi visătoare;
articică din al păcii scut,
fezanța lumii muncitoare.
te-l dar cu sufletul deschis,
ăruiește patria iubită —
tul tău, căci poartă-n el înscris
dul tău ce către culmi palpită.
Primește-l dar, așa cum ai primi
Un prunc cu geana rumenă de rouă,
Ce-n mîna ta curînd va înflori
Și va tăia poteci spre vremea nouă.
Primește-l tu, miner și oțelar,
Tu grădinar al holdelor bogate
Și tu ostaș, ori harnic cărturar
Tu cîntăreț de vise-ntraripate.
Primește-l țară, steag învăpăiat,
Cînd vei păși spre urne, el să-ți fie —
Sub filfîirea lui — un gînd curat
Urca-va-n slăvi din vatra-ți pururi vie.
Căci de-l un strop din trupul tău mănos
Din al tău soare-i veșnică scînteie —
El va schimba-ntr-un cîntec luminos
Izbînda ta — ca mîine-n curcubee.

Mihail Cosma

IN TREN

uține minute trenul
ase din Oradea. În-
nul din compartimen-
moțăia obosit.
dădu în lături.
e loc?
chet!
e intrase, învîrti de
comutatorul de dea-
Fără rezultat.
bec. A dracului bez-

ști învățat numai cu
ai? Ca la oraș — îi
ea somnoroasă.
de unde. Sînt cefe-
ot la țară stau.
vea chef de vorbă:
m ca niște cîrtițe de
a noaptea. Dar de
s-a electrificat și
ru. Mai de mult
slugi la boier. Trăr-
rdeie acoperite cu
n, zeci de case noi.
lauzi așa? Și la
t case.
le vezi p-ale noa-
n oameni harnici.
ga avea hărnicia și
iar boierul, bucuria.

Să-ți spun una bună. Auzită de la un învățător. In urmă cu ani, le-a dat elevilor o lucrare. Să scrie despre o familie săracă. Un fecior de bogătan, elev și el, a scris cam așa: „Tata e sărac. Mama e săracă. Și servitorii, și grăjdarul, și oierul sînt săraci. Toată familia noastră e săracă".

Rîseră amîndoi. Un rîs amar.

— Și de unde zici c-o știi?

— Mi-a spus-o un învățător din sat. Strașnic om învățătorul ăsta. Il știu de cînd era de-o șchioapă. Băiat sărac, dar îndrăgostit de carte. Acum urmează prin corespondență la facultate. Deunăzi, l-am propus candidat în alegeri.

— Crezi că numai voi aveți asemenea oameni, ceferistule? Noi l-am propus candidat pe directorul școlii noastre. Se ocupă și de cercul agrotehnic și de echipa de teatru.

— Bine că mi-ai adus aminte. Învățătorul de care îți spuneam a făcut un cor fain. Ba să nu mint. Un cor cu oameni din sat și altul cu elevii.

Cetățeanul care cu puțin înainte încercase să adoarmă, tuși semnificativ.

— Văd că ne lăudăm amîndoi satele și candidații. Îmi pare rău că nu mai am timp să-ți spun cîteva vorbe ca să-ți dai seama că satul nostru e cu un cap peste al tău.

Zicînd acestea, se sculă de pe bancă și dădu să iasă din compartiment, căci trenul tocmai oprea într-o gară.

— Hei, ia stai puțin, îl strigă ceferistul. Unde cobori?

— Aici, la Haieu.

— Păi și eu sînt tot de aici. Locuiesc jos, spre pîrîul Peța.

— Iar eu, mai către deal.

Inseamnă deci, că amîndoi aveau dreptate să se mîndrească cu Haieul lor și cu profesorii Teodor Trifa și Gheorghe Bara, pe care i-au propus candidați în apropiatele alegeri.

A. Croitoru

Prieten și sfătuitor

Veniseră oamenii la întîlnirea cu candidatul lor, și din Brosteni, și din Vișina, și din Zimbrești, și din cele trei Slobozii, nu să-l cunoască — cine din partea locului nu-l știe pe Nicolaie R. Tudorache, președintele gospodăriei colective „23 August" din satul Brosteni? — ci mai mult pentru a se sfătui, a-și spune păsurile și a-i asculta vorbele.

Cînd în 1956 l-au ales prima dată deputat în sfatul popular regional Pitești, Nicolaie Tudorache, deși prins cu o mie și una de treburi în gospodăria pe care o conduce, n-a scăpat o sesiune a sfatului popular regional în care să nu aducă vorba, într-un fel sau altul, de nevoile și cerințele locuitorilor din circumscripția sa electorală.

*

Satele care i-au dat voturile sînt îndepărtate și de calea ferată și de șoseaua națională. După alegerile din 1956, alegătorii au cerut deputatului să li se înlesnească legături mai bune cu raionul și regiunea.

— Totul stă în puterile noastre, și numai în ale noastre, ale localnicilor, le-a spus atunci deputatul. Să ne reparăm drumurile pînă în șoseaua națională și după aceea vom cere să se introducă și pe la noi cîteva autobuze.

S-au pornit sătenii, în frunte cu colectiviștii lui Tudorache, au cărat mii de căruțe cu piatră și nisip, au nivelat drumurile, au reparat poduri și podețe...

Deputatul s-a ținut de cuvînt. Cînd totul a fost gata, sfatul popular regional, la cererea deputatului Nicolae Tudorache, a făcut demersurile necesare, și din anul 1957 s-au introdus, spre Slobozia, cu stații în toate satele, trei curse regulate de autotransport (Slobozia-Găești, Mozăceni-București și Slobozia-Pitești)

*

De două lucruri nu scăpau țăranii din Slobozia de cînd se știau pe lume: de sărăcie și de boli, printre care și pelagra. In anii puterii populare au fost trimise la Slobozia numeroase caravane sanitare. Bolile au fost stăvilite. După 1956, deputatul regional, Nicolae Tudorache, la cererea alegătorilor săi, a făcut toate intervențiile, a îndemnat oamenii la muncă voluntară și la autoimpunere pentru îmbunătățirea continuă a stării sanitare a comunei. In acești ultimi doi ani, în Slobozia a fost construită o casă de nașteri și un dispensar. Astăzi, în Slobozia nu mai este nici un caz de pelagră, iar femeile nasc la casa de nașteri.

Slobozenii au scăpat de sărăcie. Deputatul lor, președinte al unei gospodării colective, vestită în tot raionul, a stat de multe ori la sfat cu țăranii muncitori, și astăzi, în Slobozia, ființează o gospodărie agricolă colectivă și trei întovărășiri care cuprind mai mult de trei sferturi din locuitorii comunei. Recoltele sporite realizate de colectiviști și întovărășiți au făcut ca numeroși slobozeni să rupă firul dibuirilor și să se alăture celor din întovărășire ori gospodăria colectivă

*

La întîlnirea cu candidatul lor, propus acum pentru a doua oară în alegerile de deputați în sfaturile populare, erau de față oameni și din satele Selaru și Ștefan cel Mare, — sate megieșe despărțite între ele de apa Drîmbovnic. Au venit la Slobozia peste podul cel nou, și toți își aduceau aminte cum, nu mai departe decît anul trecut, cînd apa venea mare, ședeau de-o parte și de cealaltă a apei, zile și nopți întregi să poată trece prin vad să-și lucreze pămînturile. Podul cerea cheltuieli mari.

Calculele specialiștilor arătau că această construcție intră în categoria investițiilor regionale. Dar deputatul celor două sate a fost de altă părere.

— Il putem face și singuri.

Și oamenii i-au dat ascultare. A fost greu, poate mai greu decît se așteptau, însă nimic nu poate sta împotriva voinții oamenilor uniți.

*

Acum cînd stau de vorbă cu candidatul lor, alegătorii din circumscripția electorală nr. 108 povestesc cu mîndrie, cum și-au construit un cămin cultural în Slobozia; țăranii muncitori din Fierbinți, Selaru, Slobozia și Ștefan cel Mare vorbesc cu aceeași însuflețire de internatul organizat în acești ultimi doi ani în comuna Slobozia, unde copiii lor din clasele 1—7 sînt adăpostiți și întreținuți pe toată durata cursurilor, nemaifiind siliți să bată zilnic kilometri și kilometri pînă la școală și înapoi.

Alegătorii din circumscripția electorală 108 își cunosc candidatul, îi știu însuflețirea și dîrzenia cu care își duce la bun sfîrșit sarcinile sale obștești.

De aceea, cînd la întîlnire vorbesc despre alte probleme ale comunei ca: electrificarea comunei Ștefan cel Mare, pietruirea unui drum de 12 kilometri de la Vișina pînă la Slobozia și a altuia de 5 km. din comuna Ștefan cel Mare pînă la Selaru, despre radioficare, cinematografe, noi cămine culturale în satele care nu și-au construit pînă acum, ei, alegătorii și candidatul, vorbesc cu siguranță și chibzuință pentru că realizările din ultimii doi ani îi îndreptățesc să fie convinși că tot ceea ce își propun, va fi îndeplinit.

Candidatul este prietenul și sfătuitorul lor cel mai bun.

Gh. Florescu

clădire a căminului cultural „23 August" din comuna Moldova-Sulița, regiunea Suceava, construită anul trecut prin munca i și contribuția în materiale a locuitorilor. Căminul are o sală de spectacole de peste 400 de locuri precum și o bibliotecă 4.000 de volume în limbile romînă și ucraineană.

21 FEBRUARIE - ZIUA INTERNAȚIONALĂ DE LUPTA ÎMPOTRIVA COLONIALISMULUI

Pretutindeni în lume, oamenii iubitori de libertate și dreptate sărbătoresc la 21 februarie „Ziua internațională de luptă împotriva colonialismului", — ziua solidarității cu popoarele asuprite din colonii și din țările dependente. Această zi amintește de evenimentele petrecute în urmă cu 12 ani, în 1946, la Bombay, în India, cînd mii de marinari indieni, nemaiputînd îndura mizeria la care îi condamnaseră colonialiștii englezi, s-au răsculat. Răscoala a avut un puternic răsunet și ea s-a întins repede. Alături de marinari a fost întreg poporul indian și îndeosebi tineretul. După cunoscutul lor obicei, colonialiștii englezi au intervenit cu forța și au făcut să curgă sîngele luptătorilor pentru libertate.

Un an mai tîrziu, la 21 februarie 1947, tot colonialiștii englezi au fost aceia care au tras în cei 10.000 de manifestanți din capitala Egiptului, Cairo, care cereau plecarea trupelor engleze de ocupație.

...21 februarie 1948. La chemarea Federației Mondiale a Tineretului Democrat, în orașul indian Calcutta s-a întrunit conferința tineretului din țările Asiei de sud-est, ai cărei participanți, exprimîndu-și hotărîrea de a lupta uniți împotriva asupritorilor colonialiști, au proclamat ziua de 21 februarie — „Zi de luptă împotriva colonialismului". De atunci, în fiecare an, această zi este un prilej de trecere în revistă a forțelor mișcării de eliberare și a roadelor luptei împotriva colonialismului. Și în ce privește roadele, acești ani au fost cu adevărat bogați. Calea luptei și a victoriei, deschisă de salvele „Aurorei" în Octombrie 1917 a fost urmată cu succes de marele popor chinez, care după cel de al doilea război mondial i-a alungat pe imperialiști, luîndu-și soarta în propriile sale mîini. După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, victoria poporului chinez a dat imperialismului cea mai puternică lovitură. In această privință, este destul să ne uităm pe hartă ca să ne dăm seama de pierderile suferite de colonialiști. O serie de țări, care pînă deunăzi erau colonii, și-au cucerit libertatea: India, a doua țară din lume prin numărul populației, Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul, Sudanul, Tunisia, Marocul, Ghana. S-a intensificat mișcarea de eliberare națională și în țările Americii Latine și în această privință sînt grăitoare ultimele evenimente din Venezuela, Guatemala, Chile etc.

Faptele arată că pieirea sistemului colonial al imperialismului este inevitabilă. Ca un val uriaș, de nestăvilit, procesul trezirii popoarelor a dus la eliberarea de sub jugul colonial și semicolonial al unui număr de oameni care însumează aproape jumătate din populația întregii lumi.

Imperialiștii nu vor însă să se împace cu sentința istoriei. Sub stăpînirea colonialiștilor au mai rămas doar 170 milioane de oameni, cărora li se refuză cu încăpățînare dreptul la autodeterminare, la o viață liberă.

Războiul sîngeros care se desfășoară de trei ani în Algeria, agresiunea de acum doi ani împotriva Egiptului, presiunile și amenințările de anul trecut împotriva Siriei, distrugerea recentă a satului tunisian Sakiet Sidi Yussef, evenimentele din Cipru, toate acestea, precum și multe alte crime ale imperialiștilor arată cît de grea este lupta popoarelor asuprite din colonii și țările dependente.

Orice ar face însă imperialiștii, treburile lor merg tot mai prost. Milioane de oameni mînați de colonialiști cu harapnicul să le adune bogății și-au dat seama că salvarea lor stă în lupta unită și hotărîtă. Au trecut vremurile cînd aceste popoare puteau fi speriate cu cîteva tunuri. Colonialiștilor nu le mai ajută nici tancurile, nici avioanele, nici bombele cu napalm.

O parte din țările care și-au cîștigat independența națională, cum ar fi India, Indonezia, Birmania, Ceylon, Siria, Egiptul și altele s-au orientat în politica lor externă spre o colaborare rodnică cu țările socialiste și, în primul rînd, cu Uniunea Sovietică. Ajutorul primit din partea țărilor socialiste n-a fost legat de nici o condiție politică. Acest ajutor este o expresie a cunoscutului principiu leninist al strîngerii relațiilor și conviețuirii pașnice între state cu sisteme sociale diferite. Țările socialiste privesc cu simpatie faptul că numeroase țări din Africa și Asia, care și-au scuturat jugul colonial, au respins faimoasa „doctrină Eisenhower" și au refuzat să facă parte din blocurile agresive de tip S.E.A.T.O. sau pactul de la Bagdad. Țările socialiste privesc cu simpatie puternica mișcare de eliberare a popoarelor din colonii și sprijină cu căldură lupta unor țări ca Malaya, Tunisia și altele care și-au cîștigat de curînd independența, dar care mai suferă încă din punct de vedere economic povara imperialiștilor.

Manifestîndu-și la 21 februarie, împreună cu întreaga omenire progresistă, solidaritatea cu lupta popoarelor din colonii și țările dependente, poporul muncitor din Republica Populară Romînă le urează noi succese pe drumul cuceririi libertății, pe drumul progresului și al păcii.

P. Marcu

Demonstrație împotriva colonialiștilor în Africa de Sud. Manifestanții cer mărirea salariilor, lichidarea șomajului și acordarea de drepturi politice.

ȘTIAȚI CĂ...

● In Africa ecuatorială franceză muncitorii negri sînt folosiți ca animale de povară, în locul vitelor ?

● In răstimpul ultimilor cinci ani de represiuni colonialiste în Kenya au fost uciși 16.500 de negri, iar în lagărele de concentrare sînt deținuți alți 66.000 ?

● In colonia franceză Camerun la fiecare 80.000 de locuitori se află doar un medic, iar în Transvaal revine un medic la 150.000 de locuitori ? Din cauza proastei alimentații mai mult de jumătate din numărul copiilor nigerieni mor înainte de a fi împlinit cinci ani.

● In închisoarea sud-africană din Pretoria au fost spînzurați 25 de patrioți negri pentru „vina" de a se fi împotrivit autorităților polițienești din Dagga ?

● In colonia engleză Rodezia de Nord din Africa Centrală minerii negri sînt plătiți cu a 12-a parte din salariul unui miner alb venit din Europa occidentală ?

● Și în zilele noastre se practică pe scară largă sclavia în Guyana spaniolă ?

● Condițiile de muncă în coloniile americane din America Latină sînt atît de îngrozitoare, încît muncitorii agricoli numesc plantațiile companiei „United Fruit Co" — o adevărată „închisoare verde" ?

● In colonia americană Porto-Rico, monopolurile din Wall-Street au smuls unui număr de 100.000 de țărani pămînturile cele mai bune, obligîndu-i să muncească ca robi pe plantații ?

Lacrimile ce curg pe obrajii acestor țărani ciprioți, care plîng soarta fiilor asasinați de ocupanții englezi, acuză puternic pe cotropitorii străini. Nu e departe ziua cînd colonialiștii vor fi alungați și de pe aceste meleaguri.

In Algeria, mișcarea de eliberare națională a luat o mare amploare. Fotografia înfățișează un grup de partizani pornind la luptă împotriva cotropitorilor francezi.

De pe tot globul — De pe tot globul

A 40-a ANIVERSARE A ARMATEI SOVIETICE

de general maior Ion Oprenea

Popoarele Uniunii Sovietice şi alături de ele popoarele ţărilor de democraţie populară şi întreaga lume progresistă, întîmpină cu dragoste cea de a 40-a aniversare a primei armate de tip nou, armata primului stat socialist, eliberat de sub jugul exploatării capitaliste şi moşiereşti.

Făurite şi călite în focul Revoluţiei din Octombrie, Forţele Armate ale U.R.S.S., sub conducerea Partidului Comunist, au parcurs un drum glorios de luptă, zdrobind toate atacurile statelor imperialiste, care îşi puneau ca scop răsturnarea puterii sovietice şi instaurarea vechii orînduiri capitaliste.

O dată cu apariţia statului socialist, s-a pus şi problema apărării lui împotriva duşmanilor interni şi externi. Astfel, la 28 ianuarie 1918, V. I. Lenin a semnat decretul pentru crearea Armatei Roşii.

Încercînd să nimicească statul socialist, la începutul anului 1918, imperialiştii germani, cu sprijinul ţărilor imperialiste, au început ofensiva împotriva cetăţii revoluţiei — Petrograd. La 23 februarie, detaşamentele Armatei Roşii au repurtat prima victorie, zdrobind atacurile înverşunate ale imperialiştilor germani, lîngă Pskov şi Narva. De atunci, ziua de 23 februarie 1918 este considerată ziua de naştere a Armatei Sovietice.

Cu toate lipsurile de armament, muniţii, echipament, alimente şi lipsa de cadre pregătite din punct de vedere militar, timp de trei ani Armata Sovietică a respins toate atacurile intervenţioniştilor, care ameninţau existenţa Republicii Sovietice. Rînd pe rînd diviziile lui Ceapaev şi Sciors şi-au acoperit drapelele de luptă de glorie nemuritoare, învingînd pe Kolceag, Denikin, Iudenici şi Vranghel. Măreţe fapte de arme a săvîrşit Armata I-a de cavalerie, comandată de Voroşilov şi Budionîi. În luptele pentru apărarea bazinului Donetului, divizia a 9-a de puşcaşi a dat dovadă de eroism legendar, învingînd forţele de elită ale lui Vranghel, care pătrunseseră spre Donbas.

În Extremul Orient au luptat cu abnegaţie glorioşii partizani sovietici conduşi de Partidul Comunist, care în cele mai grele condiţii au dus lupte grele cu unităţile contrarevoluţionare, zdrobind toate încercările lor de a instaura din nou stăpînirea burghezo-moşierească.

După zdrobirea intervenţioniştilor şi a bandelor contrarevoluţionare Partidul Comunist a luat toate măsurile pentru întărirea continuă a capacităţii de apărare a Armatei Sovietice. În anii construcţiei paşnice s-a dezvoltat într-un timp rapid puterea industrială a Uniunii Sovietice, s-a întărit unitatea moral-politică a popoarelor sovietice, creîndu-se toate condiţiile pentru ridicarea la un nivel şi mai înalt a patriotismului oamenilor sovietici.

Pagini de măreaţă glorie au înscris ostaşii sovietici în vremea Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Armata Sovietică, condusă de P.C.U.S., a reuşit nu numai să oprească ofensiva celei mai puternice maşini de război pe care a creat-o vreodată imperialismul, dar s-o şi zdrobească, eliberînd în felul acesta popoarele din Europa şi Asia de sub călcîiul înrobirii fasciste.

Atacul prin surprindere a pus popoarele sovietice într-o situaţie grea la începutul războiului. Germania fascistă, bazîndu-se pe războiul fulger şi pe succesele obţinute asupra statelor europene, spera că, în cîteva luni, va reuşi să ocupe cele mai importante puncte strategice din Uniunea Sovietică şi, în felul acesta, va obliga guvernul sovietic să capituleze.

Cu toată situaţia grea creată, Armata Sovietică, sprijinită de întregul popor, în toamna anului 1941, a zdrobit, lîngă Moscova, ofensiva hitleristă spulberînd propaganda fascistă care susţinea că armata hitleristă este de neînvins. Cu o vitejie de nedescris au luptat eroicii apărători ai Stalingradului, care au uimit toate popoarele lumii. Bătălia de la Stalingrad a însemnat mormîntul hitlerismului, deoarece o dată începută ofensiva nu s-a mai oprit decît la Berlin prin zdrobirea definitivă a celei mai barbare armate create de imperialişti.

Victoria deplină a Uniunii Sovietice în Marele Război pentru Apărarea Patriei a fost posibilă în primul rînd datorită conducerii permanente de către Partidul Comunist a tuturor acţiunilor. Victoria Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial a demonstrat lumii întregi superioritatea sistemului socialist şi, totodată, a dat un nou avînt luptei de eliberare naţională a popoarelor din colonii, ascuţind şi mai mult criza sistemului colonial al imperialismului mondial. În urma strălucitelor victorii ale Armatei Sovietice asupra fascismului german şi a imperialismului japonez, o serie de ţări din Europa şi Asia s-au desprins din sistemul capitalist. Popoarele din aceste ţări, sub conducerea partidelor comuniste şi muncitoreşti, şi-au luat soarta în propriile lor mîini şi în prezent construiesc cu succes socialismul în ţările lor.

Printre ţările eliberate de glorioasa Armată Sovietică se află şi ţara noastră. După ruperea frontului Iaşi-Chişinău şi întoarcerea armelor împotriva fascismului, la 23 August, Armata Română a luptat cot la cot cu Armata Sovietică, contribuind astfel la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei.

Poporul romîn ştie că toate succesele obţinute pînă acum în toate domeniile de activitate, nu ar fi fost posibile fără ajutorul frăţesc şi multilateral al Uniunii Sovietice.

Exemplul şi experienţa Uniunii Sovietice, în construirea şi întărirea Forţelor Armate ale statului sovietic, constituie un îndreptar preţios în lupta şi munca poporului nostru pentru continua întărire a armatei noastre populare, pentru ridicarea neîncetată a capacităţii de apărare a Republicii Populare Romîne.

Militarii Armatei noastre populare îşi însuşesc ştiinţa şi arta militară sovietică, contribuind în felul acesta la ridicarea necontenită a capacităţii de apărare a scumpei noastre patrii, fiind în permanenţă gata de a apăra împotriva oricărui agresor cuceririle revoluţionare obţinute de poporul nostru muncitor.

Poporul romîn, alături de toate popoarele iubitoare de pace, duce o luptă neîntreruptă pentru menţinerea păcii şi sprijină toate acţiunile întreprinse în scopul realizării destinderii internaţionale. În acelaşi timp însă, poporul nostru nu poate să nu ţină seama de faptul că imperialiştii depun toate eforturile pentru pregătirea unui nou război. Militarii Armatei noastre Populare îşi perfecţionează neîncetat măestria de luptă, contribuind astfel la întărirea capacităţii de apărare a Patriei, la întărirea forţelor care stau de pază păcii în lume.

Poporul romîn şi militarii forţelor sale armate, sărbătorind cea de a 40-a aniversare a Armatei Sovietice, aduc un călduros salut bravilor ostaşi ai Armatei Sovietice, care au zdrobit fascismul, au eliberat o serie de popoare, iar astăzi stau de pază păcii în întreaga lume.

Aspect de la o temă de luptă executată de o unitate de tancuri.

Vesti din R. P. Ungară

Succese în agricultură

În anul 1957, membrii cooperativelor agricole de producţie au obţinut în medie cu 10 forinţi mai mult decît în 1956 la ziua-muncă. De curînd, a fost elaborat planul trienal de dezvoltare a cooperativelor agricole de producţie. Planul prevede ca pînă în anul 1960 să se sporească simţitor producţia la hectar, iar venitul cooperatorilor să crească cu circa 36 la sută.

Înfrîngerea secetei

Stepa Hortobagy era pînă nu de mult un puştiu sărăcăcios, cu pămînt pîrjolit, lipsit de vegetaţie, şi unde traiul era un adevărat chin. Astăzi, cu greu recunoşti locurile de odinioară. În anii primului cincinal s-au construit aici un mare canal şi mai multe baraje, trezind la viaţă o însemnată parte a ţării. Vara, cît cuprinzi cu ochii, vezi lanuri întinse de grîu, porumb, orez.

Dezvoltarea ştiinţelor agricole

În R. P. Ungară funcţionează numeroase institute de cercetări ştiinţifice, care studiază problemele de fitotehnie, zootehnie şi organizarea producţiei. Fiecare institut posedă staţiuni experimentale şi puncte de sprijin în diferite regiuni ale ţării. În cadrul acestor institute s-au creat noi soiuri de porumb hibrid orz, struguri, legume etc.

Construirea reactorului atomic

Anul acesta vor fi terminate lucrările de construire a primului reactor atomic ungar, situat în apropiere de Budapesta. În jurul reactorului vor mai fi construite o serie de clădiri, printre care clădirea care va servi la stocarea izotopilor produşi de reactor.

Legături comerciale cu peste o sută de ţări

R. P. Ungară a avut anul trecut legături comerciale cu peste 100 de ţări. Produsele industriei şi agriculturii ungare sînt foarte căutate şi apreciate peste hotare. Astfel, locomotive puternice purtînd marca uzinei „Ganz-Jeandrassik" — una din cele mai mari întreprinderi ale industriei grele din Ungaria — circulă pe liniile de cale ferată din India, Egipt, Argentina şi alte ţări ale lumii.

CE SE ÎNTÎMPLĂ ÎN LUME

Anul trecut, în urma unei puternice mişcări de eliberare naţională, Tunisia a devenit republică. Poporul tunisian a alungat pentru totdeauna monarhia, care dăinuia de 200 de ani şi care era o unealtă în mîna colonialiştilor francezi. În urma acestui fapt, conducerea ţării a trecut în mîinile unui guvern condus de Habib Burghiba.

După cum se ştie, Tunisia se învecinează cu Algeria şi Marocul. Nu de mult, Marocul şi-a cîştigat independenţa naţională. Algeria luptă din răsputeri să-şi cucerească şi ea independenţa. Colonialiştii francezi, nereuşind să înăbuşe mişcarea de eliberare a poporului algerian, acuză ţările vecine cu Algeria — şi în special Tunisia — că sprijină lupta patrioţilor algerieni. De la aceste acuzaţii, cotropitorii francezi au trecut la atacuri armate şi violări de frontiere. Astfel, în ultimele luni, trupele franceze din Algeria au pătruns de mai multe ori pe teritoriul tunisian, deschizînd focul asupra populaţiei paşnice şi luînd cu forţa, ca prizonieri, cetăţeni tunisieni. Toate aceste abuzuri au culminat în ziua de 8 februarie, cu bombardarea localităţii tunisiene Sakiet-Sidi Yussef.

Acţiunea samavolnică a aviaţiei franceze a produs o puternică îndignare în rîndurile populaţiei tunisiene. Revoltat, guvernul tunisian a cerut convocarea Consiliului de Securitate şi a hotărît să recheme pe ambasadorul său la Paris. Preşedintele Habib Burghiba a declarat că în urma bombardării sălbatice a localităţii Sakiet-Sidi Yussef, trupele franceze trebuie să părăsească imediat Tunisia, iar în cazul cînd Franţa va încerca să menţină cu forţa trupe în Tunisia, el personal va conduce războiul de partizani.

Evenimentele sîngeroase de la Sakiet-Sidi Yussef nu constituie un incident întîmplător. Aceste evenimente decurg din întreaga politică a Franţei în Africa de Nord. Decenii întregi, Algeria, Marocul şi Tunisia au însemnat pentru colonialiştii francezi o sursă nesecată de venituri şi o importantă poziţie strategică. În zilele noastre, monopoliştii francezi se zbat cu desperare să-şi menţină aceste teritorii, unde începe de altfel să se facă tot mai simţită influenţa marilor trusturi americane

Indată după bombardamentul francez asupra satului Sakiet-Sidi Yussef, bombardament efectuat cu avioane livrate Franţei de către N.A.T.O., în întreaga Tunisie a fost organizată o grevă generală. De asemeni, în Italia, Anglia şi Franţa au avut loc numeroase mitinguri şi demonstraţii, în cadrul cărora manifestanţii au înfierat cu indignare fărădelegile săvîrşite de colonialiştii francezi. „Ruşinoasa bombardare a satului tunisian Sakiet-Sidi Yussef — se spune în declaraţia dată de către organizaţia engleză „Mişcarea pentru libertatea Coloniilor" — a făcut ca opinia publică engleză să vadă cruzimea absurdă a Franţei, care încearcă să înăbuşe sentimentele naţionale legitime ale popoarelor nord-africane".

Monopoliştii francezi şi aliaţii lor occidentali s-au înşelat amarnic crezînd că vor putea intimida sau izola poporul tunisian de lupta celorlalte popoare arabe şi îndeosebi de tînăra Republică Arabă Unită. Poporul tunisian este ferm hotărît să ducă lupta pînă la capăt, convins că izbînda şi sprijinul popoarelor vor fi de partea lui.

P. Teleman

REDACŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10, 7.60.20, 7.60.40. ABONAMENTE: 7,60 lei anual Taxa poştală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3425 52

Satiră și umor

Ideea „noastră"

Ulița candidatului Bratu e în întrecere cu ulița candidatului Axente. Obiectivul întrecerii: obținerea titlului de cea mai frumoasă ulițe. Bratu și Axente au fixat punctajul încă din ianuarie: pentru împrejmuirea locurilor virane, pentru pietruirea ulițelor și așa mai departe. La ultima evidență s-a întîmplat ca cele două străzi să întrunească același punctaj: fuseseră pietruite amîndouă prin muncă voluntară, locurile virane fuseseră împrejmuite și colo și colo, iar stîlpii pentru cablul electric fuseseră înălțați în aceeași zi.

Discuții peste discuții, socoteli peste socoteli, verificarea punctajului la centimă... degeaba! Ambele ulițe, la înălțime!

Ulița lui Bratu ține o consfătuire fulger.

— Uite ce zic eu să facem, — hotărăște Bratu. — Ulița noastră, după cum știți, dă în șosea, în dreptul centrului de votare. E acolo crîmpeiul ăla de trotuar în care-ți frîngi picioarele. Hai să-l reparăm cu piatra care ne-a rămas. De ce să zacă de pomană în drum?...

Dincolo, pe ulița lui Axente, altă consfătuire. Planul candidatului a fost aprobat în unanimitate.

— Va să zică, ne-am înțeles. Mîine dimineață, scoatem căruțele și ducem piatra de prisos în fața centrului de votare. De ce să stăm degeaba pînă ne sosesc firele electrice? Și apoi, ne îmbunătățim punctajul!...

A doua zi, trei căruțe, venind dinspre ulița lui Bratu, se întîlnesc în fața centrului de votare cu trei căruțe care vin dinspre ulița lui Axente.

— Da-ncotro?

— Ce vă pasă!

— Trageți pe stînga și vedeți-vă de drum!

— Trageți voi!

Strigăte, discuții peste discuții, ceartă... degeaba! Din stînga, vine Bratu. Din dreapta, vine Axente.

— Tovarășe Axente!...

— Lasă-mă, tovarășe, în pace! A fost ideea noastră.

— Ba a noastră.

— N-aș crede. Ne-am vorbit de-aseară.

— Și noi tot așa.

— Păi, ce-i de făcut?

— Ce să fie... Trotuarul.

— Și cu punctajul, cum rămîne?

— Știu și eu? Jumătate, jumătate.

— Descărcați piatra! strigă Bratu.

— Dați-o jos și voi! strigă Axente. — După cum văd eu, o să împărțim pe din două titlul de fruntaș!

C. Nicolae

Ciupeală

Toată lumea îi zice Vasile Ciupitu. Să nu credeți cumva că e ciupit de vărsat. Așa îl cheamă: Vasile Ciupitu. Ciupitu l-a chemat și pe taică-său, Ciupitu l-a chemat și pe bunicu-său, Ciupitu și pe cine mai știe ce străbunic coborîtor dintr-o veche familie de Ciupiți. Cu vremea, însă, numele acesta atît de sugestiv a suferit o ușoară evoluție și astfel, din Vasile Ciupitu a ajuns pe buzele întregului sat Vasile Ciupeală.

Procesul de transformare de la Vasile Ciupitu la Vasile Ciupeală a început o dată cu numirea sa ca vînzător la cooperativă. Mai bine zis, a început din clipa în care s-a făcut simțită formidabila lui iuțeală de mînă și nebăgarea de seamă a... clientului. Astfel, prin faimosul „hocus-pocus", el făcea îndată să se „ușureze" kilul de zahăr cu cîteva zeci de grame, să se „scurteze" talonul de stambă cu zece centimetri, să „scadă" cu un deget fitilul de lampă ori să „uite" să-ți dea restul cuvenit. Toate aceste ușurări, scurtări, scăderi, uitări se numesc într-un cuvînt... ciupeli. Pentru asta a ciupit și el cîteva luni de „popreală" (cum îi place lui să spună). Păcat! Păcat că nici după aceea nu s-a-nvățat minte. A învățat totuși ceva: acum, în loc să umble cu ciupeala, umblă cu... mișcatul urechii. Cînd sosește cîte o marfă mai căutată, numai ce-l auzi:

— Mișcă?

— Mișcă, dacă-i vie...

— Dacă-i vie, e și vin. Și dacă-i vin, e și marfă. Facem tîrgul? Kilul de vin pe lîngă kilul de sodă. Cinstit. Lăutărește.

Vasile Ciupitu rîde cu poftă de gluma lui. Strașnic mai știe să răstălmăcească răspunsul oamenilor, de îndată ce între degetul mare și arătător prinde cu o îndemînare nemaipomenită vîrful urechii fermecate. Grozavă ureche! Printr-o sită nevăzută ea cerne și discerne totul. Nu lasă să-i pătrundă în pîlnie decît vorbulițele care o gidilă, ca de pildă: „mișcă", „mită" și alte cîteva. Cele care o zgîrie, ricoșează neputincioase, ca de un zid de nepătruns. Uneori însă, fără să vrea, mai prinde din zbor unele cuvinte de felul acestora: „necinstit", „ciubuc" și altele.

De la o vreme, toată lumea îl striga Vasile Ciubuc. Și se crede că dacă nu se va schimba mai repede stăpînul, numele va suferi iarăși o schimbare. Nimeni nu-i va mai zice nici Vasile Ciupitu, nici Vasile Ciupeală, nici Vasile Ciubuc. Toată lumea o să-l strige Vasile „Popreală" (așa cum îi place lui să spună).

Petre Popa

Ghicitori

Pe apă merge,
Nu stropește;
Prin trestie trece
Și nu lărmuiește
(Umbra)

Patru merg
Și patru stau
Bună vamă dau.
(Vaca)

Vin oile de la munte,
Cu steluțe în frunte.
(Brumă)

Funie trasă peste casă
(Fum)

Am doi luceferi:
Cît îi arunc atîta se duc.
(Ochi)

Pînă m-am dumirit!...

Am o misiune foarte grea. Cea mai grea din colectivă. Sînt responsabilul șeptelului. De fapt, tot eu sînt și îngrijitor. Că de aci vine greutatea. La anul o să mărim șeptelul. Atunci se schimbă socoteala. Rămîn numai responsabil curat. La drept vorbind, Ioana mi-a deschis ochii. Dacă nu era ea nu aflam nici pînă azi că-i grea misiunea mea. Ioana are o matematică grozavă. Nu degeaba am pus eu ochii pe ea. Unii, cică, pentru că-i brigadieră. N-au dreptate. Mi-e dragă mai de mult. Atunci era o simplă colectivistă, iar eu tot responsabil eram. Că mie îmi place omul, nu misiunea lui. Și ce mi-am zis: „Cerceluș, dacă vrei să te însori cu Ioana, apoi pregătește-te, băiatule!" Și-așa s-a făcut că l-am cumpărat pe Otto. De la început a fost o frumusețe. Mic, dar drăgălaș. Mă uitam în ochii lui care-mi vorbeau: „Eu sînt mic, tu fă-mă mare!" Și i-am ascultat rugămintea. Cu mălai, cu tărîțe, apoi cu boabe, Otto a început să se evidențieze. „Ce mai faci tu, mă, dragul tatii?" — vorbeam cu el. Și Otto îmi răspundea ca un copil: „gro, gro, gro!", de parcă ar fi zis: „Ochiul stăpînului îl îngrașă pe Otto". Cît creșteau ăi de la colectivă într-un an, Otto creștea într-o lună. „Tu ești feciorul năzdrăvan din basme", vorbeam cu el. „Gro, gro", răspundea Otto, adică: „Ți-e milă și de alții, dar de mine ți se rupe inima". Mă înțelegea, minca-l-ar tata. Matematică și la el, ce crezi 'mneata. Pricepea tot, cum mă vezi și te văd. Prea se făcuse frumos, ca să nu-mi doresc o amintire de la el. Așa că într-o bună zi chem pozarul. Pentru că Otto nu putea sta în picioare mă așez grecește, în rînd cu el. Aștept pînă grohăie, zîmbesc și eu, și... gata poza. Iese o minune, nu alta. Alerg cu poza la Ioana, ca s-o înduplec:

— Privește, drăguțo! Are peste trei sute de kilograme. Eu sînt nimic pe lîngă el, nu-i așa? E de patru ori mai mare ca mine. Otto o să ne poarte toate cheltuielile nunții, că-l ține șoricul. Ai mai văzut tu un porc cu atîta matematică?

Ioana se minunează. Îmi strînge mîna cu căldură. Eu pornesc fericit către Otto. Dar mă răzgîndesc: „Trebuie să mai dau și pe la ceilalți, că și ei sînt suflete" — îmi zic. Dacă știam așa, lăsam să treacă întîi ceasul cel rău.

— Bine, mă Cerceluș, ăștia sînt porci, sau ogari? — mă iau în primire colectiviștii cum alung la cocină. — Le-au ajuns burla de spinare. Habar n-ai cum se cresc porcii!

Și dă-i, și trage-l cu beșteleala. O vorbă nu mă lăsa să scot. „Stați voi, că vă viu eu de hac numaidecît" — le zic în gînd și alerg înapoi la Ioana:

— Tu ești brigadieră, drăguțo. De ce-i lași să-și bată joc de mine? Auzi! Nu știu să cresc porci...

— Tu nu știi?! Cum de îndrăznesc?! Ei, lasă că le astup eu gura. Le arăt eu lor!

Și le-a arătat. I-a dus la Otto

al meu. După aia, să vezi foc, să vezi pîrjol. Unii, că să-mi ia responsabilitatea. Alții, zor nevoie să mă dea afară. D-aia zic eu că-i grea misiunea mea. Noroc că a intervenit tot Ioana:

— Să nu ne pripim, oameni buni! Tovarășul Cerceluș își ia angajamentul să-i facă și pe ai colectivei tot la fel. Că hrană, slavă domnului, e berechet.

Dacă zice brigadiera că-mi iau angajamentul, n-am ce mai face. Știu că ei îi place să se ție de cuvînt. Îl mai las singur pe Otto. Cu tot răul pe care mi-l făcuse, în inima mea tot mai mult se cuibărea Ioana. Iată că prin ianuarie se face o adunare ca să propunem un candidat de deputat. Toată lumea ridică mîna pentru Ioana. Eu, nu. Vecinul îmi face semn cu cotul și mă întreabă din ochi.

— Sînt împotrivă — îi răspund fără fereală.

— N-ai dreptate. Și porcii colectivei trebuie îngrijiți ca și al tău personal. Ți-a făcut bine și ție, și colectiviștilor. Și cîte n-a mai făcut ea. Cu parazăpezile, cu culturile bogate de porumb, de grîu, de sfeclă de zahăr... De aceea o propunem.

— Știu, dar eu pentru altceva sînt împotrivă. Dacă ajunge deputată nu mai mă ia.

Ridic și eu mîna după ce-o lasă ceilalți. Prezidiul mă zărește:

— Tovarășe Cerceluș, ni s-a părut că ai cam stat la îndoială. Pentru ce?

— Pînă m-am dumirit și eu, tovarăși...

După un timp, porcii colectivei încep a se îngrășa. Mai, mai să-l ajungă pe Otto. Colectiviștii mă îndrăgesc ca pe o fată frumoasă. Ba îmi dau și un premiu. Eu o îndrăgesc mai tare pe Ioana.

Mai deunăzi mă întîlnesc cu vecinul de bancă, de la adunare.

— Ei, la 2 martie o să mai stai la îndoială? întreabă el.

— Ce îndoială, tovarășe? Eu n-am nici o îndoială despre ea. Asta-i femeie cu matematică. Nu știu dacă ea... mă-nțelegi...

Vasile Fulgeanu

Vrăjitoarea

În cocioabă, despletită,
Baba focul răscolește,
Și o puică jumulită
În frigare învîrtește.

Lîngă jar topește ceară,
Face chipuri după nume,
Iar din poală, mița chioară
Strigă dușii de pe lume.

Baba înroșește-o piatră
Și-o azvîrle în căldare:
În ulcica de pe vatră
Michiduță parcă sare...

Strînge-n grabă stori cu noduri,
După umbre ticluite,
Dezgropate de sub poduri
Pentru fete-ndrăgostite.

Într-un colț, să lege-un mire,
Stă Smaranda-nfricoșată,
Ca să-l facă de iubire
Vrăjitoarea cocoșată.

Pînă n-au cîntat cocoșii
A picat din horn ursita
Printre flăcările roșii
Unde baba ține sita...

Ticluită din moșmoane,
Iscusita vrăjitoare
Joacă soarta după toane,
Stînd pe-o mătură călare.

Fata a rămas prostită
Și cu limba-și face cruce,
Îi dă banii amăgită,
Și, cum a venit, se duce...

Vrăjitoarea-n urma el,
Pipăindu-și punga plină
Zornăiește banii grei
Și zîmbește... spre găină!

Alexandra Răteanu

(Desene de M. GION)